

Til Forslagets § 1.

Til § 602.

Forslaget er ligelydende med det i Rigsdagssamlingen 1946—47 af Justitsministeren fremsatte Forslag til Lov om Ændring i Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916 (Forudbetaling af Udpantningsafgifter), jfr. Rigsdagstidende 1946—47, Tillæg A, Sp. 2965 ff, og Folketingets Forhandlinger Sp. 2191 og 2228 ff. Da Behandlingen af Lovforslaget ikke blev tilendebragt i sidste Rigsdagssamling, fremsættes det herved paany, idet man med Hensyn til Begrundelsen for Forslaget henviser til de Bemærkninger, der medfulgte ved Forslagets første Fremsættelse.

I en til det af Folketinget til Behandling af Forslaget nedsatte Udvalg rettet Henvendelse har Danmarks Sognefoged- og Lægdsmandsforening henstillet, at Forslaget ændres, saaledes at Afgifterne i alle Tilfælde — ogsaa ved de af offentlige Myndigheder rekvirerede Udpantninger — kan kræves forudbetalt og ikke kan kræves tilbagebetalt, selv om Udpantningsforretningen ikke fremmes. Der tilsigtes herved navnlig en Ændring i den hidtil gældende Regel om, at Udpantningsskyldneren kan undgaa Udpantningsafgifterne ved Betaling af Udpantningsbeløbet, inden Fogden (Sognefogden, Pantefogden) har forladt sit Kontor (Hjem) for at foretage den paagældende Forretning, idet Skyldneren efter Foreningens Forslag skulde betale Udpantningsafgift i alle Tilfælde, hvor Betaling skete, efter at Beløbet var givet til Udpantning.

Justitsministeriet har i Anledning af det af Sognefoged- og Lægdsmandsforeningen fremsatte Andragende drøftet Spørgsmaalet om Ændring af Lovforslaget med Skattedepartementet, idet Justitsministeriet overfor Foreningens Forslag har anført, at dette foruden at medføre en materiel Forringelse af Udpantningsskyldnerens Stilling vil hidføre den Urimelighed, at Sognefogderne i mange Tilfælde uden noget Arbejde vil komme til at oppebære Vederlag paa vedkommende Skyldners Bekostning. Hvad særlig angaar Spørgsmaalet om Forudbetaling af Afgifterne ogsaa ved Udpantninger efter Begæring af offentlige Myndigheder, har Justitsministeriet henvist til, at betydelige praktiske Ulemper vilde være forbundet med en saadan Ordning, der vilde medføre unødigt Mellemløbskab og forarsage Spørgsmaal om Refusion m. v., samt til at Udpantningsrekvirentens Stilling af offentlig Myndighed i sig selv yder tilstrækkelig økonomisk Sikkerhed for Erlæggelsen af de eventuelt paaløbende Afgifter.

Skattedepartementet har derefter under Henviisning til de af Justitsministeriet anførte Betragtninger fraraadet, at de af Foreningen ønskede Ændringer i Forslaget gennemføres, og Justitsministeriet har i Overensstemmelse hermed ikke fundet Anledning til at foretage Forandringer i det oprindelige Forslag.

Til §§ 687 og 925 a.

Ifølge § 925, jfr. § 687, 2det Stykke, kan de i § 687, 1ste Stykke, Litra a) og b), omhandlede Straffesager, hvis Paakendelse ellers henhører under Landsret under Medvirken af Nævninger, saavel som Straffesager, i hvis Behandling Doms mænd normalt skal deltage, paadømmes ved Undersøgelsesretten uden Udfærdigelse af Anklageskrift og uden Medvirken af Lægdommere, naar de i § 925 angivne Betingelser er opfyldt, navnlig at Sigtede under Forundersøgelse inden Retten har afgivet en uforbeholden Tilstaaelse, hvis Rigtighed bestyrkes ved de i øvrigt foreliggende Oplysninger. Denne Bestemmelse om summarisk Behandling af Tilstaaelsessager kan dog efter § 925, 6te Stykke, ikke anvendes, naar der i Sagen er Spørgsmaal om Anvendelse af Straffelovens §§ 65 (Idømmelse af Sikkerhedsforvaring), 70 og 71 (Sikkerhedsforanstaltninger saasom Anbringelse i Sindssygehospital, Aandssvageanstalt m. v.) samt § 73 (Anbringelse i Helbredelsesanstalt for Drankere). Disse Sager maa efter den nuværende Ordning paa sædvanlig Maade behandles ved Nævningeting, selv om Sigtede har aflagt en uforbeholden Tilstaaelse, og der saaledes ikke foreligger noget Bevisspørgsmaal, men alene skal tages Stilling til, om almindelig Straf bør anvendes, eller om de ovenfor nævnte særlige Retsmidler skal bringes i Anvendelse. I Reglen vil disse Sager heller ikke frembyde vanskelige Problemer, da der i saadanne Tilfælde sædvanligvis vil foreligge udførlige psykiatriske Lægeerklæringer om, hvilke Foranstaltninger der efter Sigtedes Mentalitet maa anses for mest hensigtsmæssige. Justitsministeriet maa mene, at den omstændelige, tidskrævende og bekostelige Nævningebehandling ikke er nødvendig af Hensyn til Sigtede i Tilfælde, hvor den paagældende har aflagt Tilstaaelse som i § 925 angivet, men at det maa være fuldt betryggende, at Sagen paakendes under Medvirken af Doms mænd, hvorved bemærkes, at de nævnte Retsmidler ikke er begrænset til Nævningesager, men ogsaa nu i adskillige Tilfælde bringes i Anvendelse i Sager, der